

HET BOEK
VAN DE LEVENDE GOD

BÔ YIN RÂ

HET BOEK
VAN DE
LEVENDE GOD

AURORA PRODUCTIONS

© Kober Verlag AG, Bern

© Aurora Productions, Zuid-Scharwoude 2012

www.aurora-productions.com

www.boyinra.nl

Oorspronkelijke titel: Das Buch vom Lebendigen Gott.

In 1919 voor het eerst uitgegeven door Verlag der

Weissen Bücher, München. Definitieve uitgave in 1927

door Kobersche Verlagsbuchhandlung AG, Bern

Nederlandse vertaling door J. Moorman in 1928

(in 1987 door E. van Eeden in de moderne spelling omgezet)

6^e druk, bewerking van de originele vertaling door

Pieter M.G. van Exter

ISBN 978-9073007-000

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bij het vertalen uit het oorspronkelijke Duits is geprobeerd de taal van Bô Yin Râ, waarin ritme en klank van veel betekenis zijn, in het Nederlands te laten meeklinken. Dit geeft samen met het taalgebruik uit de eerste helft van de vorige eeuw aan de vertalingen vaak een wat gedragen toon. De auteur gaf door middel van gespatieerde letters nadruk aan bepaalde woorden en zinnen; deze wezenlijke accenten worden in dit boek aangegeven met cursieven.

PROLOOG

Niemand leze dit boek, die vroom en gelovig is!

Niemand leze dit boek, die nooit aan God heeft getwijfeld!

Dit boek is geschreven voor *die* mensen die in een harde, innerlijke strijd hun God *veroveren* wilden, maar Hem niet vonden. . . Dit boek is geschreven voor allen die in de dorens van de *twijfel* hangen. . .

Dezen zal het helpen!

Dezen zal het een wegwijzer zijn!

Oeroude wijsheid is het, die ik hier verkondig.

De weinigen die haar konden ervaren, hielden haar sedert oude tijden *geheim*.

Slechts zelden, alleen op daarvoor gekozen tijden en slechts in duistere symbolen, mocht in vroeger dagen der wereld daarvan gesproken worden.

Nu evenwel is de tijd gekomen om *duidelijker* daarvan te spreken, aangezien door niet-

geroepenen *karikaturen* van deze wijsheid in de wereld verspreid werden, en nog steeds verspreid worden.

In het '*binnenste oosten*' werd besloten het 'heilige schrijn', dat lang en zorgvuldig voor profane ogen afgeschermd was, nu voor de mensen van het westen te openen.

Die het hier opent, is daartoe gemachtigd.

Nog evenwel verlangt men een *streng onderzoek* van de zoekenden, en niemand kan de tempel *betreden* wanneer hij niet vooraf het onderzoek *doorstaat*.

Zo kan dan voorlopig slechts *vanuit de verte* getoond worden, wat hij die waardig bevonden wordt, eenmaal *beseffen* en *begrijpen* zal. . .

Wat van de geheimen van de tempel *gezegd* kan worden, wil ik jullie zeggen.

Willen jullie ze *doorgronden*, dan moet je zorgen ze in je eigen binnenste te *beleven*.

Zij openbaren zich waarlijk *slechts aan hem* die *met inspanning van alle krachten* het bevatten daarvan *verover!*

Met het 'lezen' van mijn woorden zullen jullie *weinig* veroverd hebben. . .

Wat hier *woord* wordt, moet *gewillige harten* vinden – harten die het weten *op te nemen* en in zich te *behouden*, anders is het *tevergeefs* woord geworden.

Niemand kan echter *een oordeel* vellen over de waarde of de onwaarde van het gehoorde, voor hij zich onderworpen heeft aan het veel-eisende onderzoek, waartoe hij verplicht is wanneer hij de tempel *zelf* wil *betreden*.

Slechts voor hen die in het *binnenste* van deze tempel zijn, is het *mogelijk* zich hier een oordeel te vormen!

Ik kan hier slechts *van buitenaf* laten zien wat zich eens openbaren moet in het *binnenste* van hem die aldus onderricht is.

Opdat het zich openbaart, is een duurzame, sterke *wil* nodig; en slechts hij die deze wil krachtig in zich vormt, mag hopen op de bevestiging van mijn woorden in zichzelf.

Hij vindt de weg tot zijn *levende God!*

Hij vindt in zichzelf het rijk van de geest en
zijn hoge machten!

Zijn God zal in hemzelf 'geboren' worden!

Het is verre van mij 'bewijzen' te leveren.
Of mijn woorden *waarheid* verkondigen,
daarvan moeten jullie *zelf de proef nemen*.

Slechts *in jezelf* woont de stille rechter die je
bevestigt wat mijn woord in je verwekt. . .

Jullie zouden *mijn* bewijzen *niet kunnen*
begrijpen, want je bent niet de wegen gegaan
die ik eens moeizaam doorschrijden moest.

Hier zijn ook geen 'algemeen geldige' bewijzen.

Hier vindt eenieder het voor hem geldige
bewijs alleen *in zichzelf!*

Ik geef jullie ook *geen 'wetenschap'* en verkondig je geen 'geloof'.

Ik toon jullie alleen wat getoond worden kan
van de *wijsheid van het 'binnenste oosten'*,
van het hoge geheim van de *Tempel der Eeuwigheid!*

Laat mijn woord jullie opwekken opdat je
eindelijk *ontwaakt tot je ware zelf*, want nog
weet *geen* van jullie – *wie hij is!*
Zegen en *kracht* echter zullen *allen* ten deel
vallen die van *goede* en *sterke wil* zijn!

'DE TABERNAKEL GODS BIJ DE
MENSEN'

Reeds in oude tijden kwam eenmaal vanwaar de zon opgaat, een stille tijding naar het avondland die, in de beeldspraak van het vrome christengeloof, verhaalde van *een wonderbare, geestelijk verbonden gemeenschap van bewuste werkers*. De mensen van het avondland echter *wisten niet te verklaren* wat hen op deze wijze bereikte.

De sluier van de sage weefde zich om de *'heilige Graal'* en zijn verheven *'ridderschap'*. . .

Een troostvol *weten* ging onder in duistere *mythe*, werd als sage de achtergrond van vrome verdichting.

Daar geschiedde het evenwel in onze dagen, dat in fantastisch opgesmukte verhalen van avontuurlijke mystagogen openlijk gesproken werd *van verborgen levende kenners der geheimenissen in het centrum van het oosten*. Tegen hun wil bewees het verhaal echter tevens dat de verkondigers daarvan weliswaar van *het bestaan* der verborgen en iets gehoord, maar nooit een van hen gezien

hadden – anders had men *nooit kunnen veronderstellen*, dat zekere *wonderfakirs* en *zonderlinge* ‘heiligen’ die men ontmoet had, leden van die geestelijke kring waren. . .

Daar echter in het *niet-bewuste* van vele zielen nog een flauw *vermoeden* was blijven bestaan van een mogelijk geestelijk verbonden-zijn met een heiligdom, ergens op deze aarde nog verborgen en van Gods geest vervuld, zo werden weldra enigen die zo’n binding hoopten te verkrijgen, bereid gevonden om te geloven.

Helaas zochten zij *langs verkeerde wegen*, en op deze dwaalwegen zoeken zij nu nog.

Uit brokstukken van kennis die langs de weg lagen, stapelden zij een wonderlijk werk van schijn op en noemden dit de ‘*wetenschap*’ van de geest – zonder enig vermoeden het slachtoffer geworden van de waan dat ware kennis van de geest der eeuwigheid *te leren* zou zijn gelijk aardse, verstandelijke wetenschap.

Zij leven als asceten, om zich, naar ze menen,

te 'vergeestelijken' – zakken weg in nachtelijk-duistere gifmoerassen van een 'mystiek' die afkomstig is uit de koortsatmosfeer van de tropisch hete wildernis – speuren allerwegen, door hartstocht verblind, naar oude of nieuwe aanwijzingen om '*occulte krachten*' te verkrijgen – en menen dat zij op deze wijze *diegenen* zouden kunnen naderen die voor dit alles *slechts een medelijdende glimlach* over hebben, *vol vergeving en begrip*.

Niemand kan de rotspaden betreden die leiden naar de in het zonlicht stralende sneeuwtoppen van het 'grote gebergte', en allen lopen voort langs brede, stoffige wegen naar de reeds lang ontwijde bedevaartsoorden in benauwende dalen. . .

Velen droomden zich reeds *op de weg* naar de nuchter-heldere leiders van het rijk der ziel, en nu doorzoeken zij de wouden, om – *een 'heilige'* te ontdekken.

Anderen weer geloven, dat *de religieuze leringen van oostelijke volken identiek* zijn

met de wijsheid van die stille en verborgen leiders.

Zo zeggen zij dan terecht tot zichzelf:

“Ook bij ons zijn er in oude tijden zieners en wijzen geweest, ook wij hebben *onze* heilige boeken uit de grijze oudheid!

Het goddelijke echter is overal gelijk!

Waarom dan zouden wij, zonen van het *wes-*
ten, nu ons heil alleen in het *oosten* zoeken?”

Zij hebben *gelijk* – want als het alleen ging om datgene wat men, vroom van hart, overal in zich kan leren voelen – als het hier alleen ging om die leringen uit de oudheid die in het morgenland nog de geloofsvoorstellingen mede bepalen – dan zou iedere zoekende voldoening vinden uit zichzelf en in de wijze leringen die de zieners en wijzen van zijn volk hem hebben nagelaten.

Maar de wijsheid en de arbeid van die stille leiders hebben slechts weinig te maken met de leringen van de oostelijke volken; en de verborgen geestelijke helpers leiden *verder*

dan alleen tot *die* hemelen die elk tijdperk zich schiep als uitdrukking van zijn vroom verlangen.

De hoeders van de nalatenschap uit de oertijd der gehele mensheid zijn de machtigste beschermers van al het *geestelijke* in de mens, en zij zijn tevens de meest *waarachtige vrienden van de aardse mens, hem volledig begrip- pend en steeds bereid om hem te raden.*

Van de oudste tijden af hebben zij broeders uitgezonden naar alle landen op aarde, om *geestelijke centra van uitstraling* te vormen waar ze nodig waren.

Uit alle volken hebben zij zich in de loop der tijden geestelijke zonen en broeders uitverkozen, zoals een geestelijke wet hun gebod te kiezen.

Voor allen echter die zij zo uitverkozen, werd een plaats midden in Azië tot geestelijk vaderland, waartoe niemand de toegang vindt die mocht komen zonder genodigd te zijn.

De weinigen die daar sedert de dagen van de oertijd reeds tezamen leven, komen nimmer

zichtbaar in de wereld van het uiterlijke gebeuren.

Daartoe wijzen zij alleen diegenen van hun geestelijke zonen en broeders aan die een geestelijke wet bestemde tot '*werkenden*'.

Zijzelf zijn uitsluitend de trouwe hoeders van een geestelijke schat, die de aardse mens eens *bezat voor zijn val* in de wereld van de fysieke materie.

Zij *scheppen* die macht vanwaaruit de wer-kenden tot heil van de aardse mensheid *handelen*.

Is het niet de *uiterste dwaasheid* te menen dat deze hoge leiders '*boeddhisten*' of '*brahmanen*' – '*lama's*', '*pundits*', of zelfs '*fakirs*' zouden zijn? !

Men moet echter ook niet denken dat men hier misschien te doen heeft met '*geleerden*' van een occulte, zogenaamde '*wetenschap*'.

Wat op deze wijze vermoed wordt, is alles grove dwaling!

De *Stralenden van het Oerlicht* zijn

bovenal *'scheppenden'*. De *'oudsten'* of *'vaderen'* hebben de *'dorst naar weten'* *nooit gekend* en *konden* die niet leren kennen.

Hun *'zonen'* in de geest en hun *'broeders'* tevens hebben echter al het *'willen weten'* reeds *lang verleerd*.

Zij allen willen ook zeker niet de wereld bekeren tot leringen van oosterse mystiek en filosofie.

Het is hun allen om het even of je aan de *bijbel* *'gelooft'*, aan de *koran*, aan de *veda's* of aan de leer van *Boeddha*.

Wel echter vinden zij in al deze geloofskringen altijd weer mensen voor wie zij *helpers* of *geestelijke leiders* kunnen zijn, ook als degenen die beschermd en met raad begiftigd worden dikwijls geen enkele bewustwording van het hier nodige gebeuren innerlijk ondervinden. De *Stralenden van het Oerlicht* willen je geen *geloofsleer* geven, maar de *'bruggen'* voor je *bouwen* die je – de in het dier gekerkerde mens van deze aarde – met het rijk van de substantiële geest verbinden.

Zij staan echter verre van *die* leringen die de mens in *extase* striemen willen, opdat hij dan – *zijn zinnen* niet meer meester – macht meent te bezitten om het *goddelijke* tot zich naar beneden te trekken.

Zij weten waarlijk ook, dat men in het *denken* nooit *dat* kan kennen wat voorwaarde is voor alle denken en *boven* alle denken leeft. Zij glimlachen als zij horen van hen die zichzelf voor verkapte *goden* houden.

Zij zullen echter eenieder onzichtbaar terzijde staan die *zijn God* in zich *ontvangen* wil. Zij zijn de ware hogepriesters, die de zegenkelk toereiken aan elke pelgrim die uit de diepste drang van zijn hart *God* in zich *verlangt*.

Zie je niet in dat het hier gaat om iets *anders* dan om die zonderlinge, zogenaamde kenners van de ‘occulte wetenschap’, van wie *daar* gesproken wordt waar men zich uit de mystiek-duistere lering van alle volken een ragout bereid heeft en deze spijs ‘*Godswijsheid*’ – ‘*Theo-sophia*’ noemt?

Je zult met *zulke* 'Godswijsheid' van arme dwalenden en zelfmisleiders, met al je 'oefenen', *mediteren, vasten – bij alle reinheid van je daden en gedachten* – met een weten van dingen die men niet behoeft te weten – *nog geen haarbreed nader komen tot dat doel* dat je door het diepste voelen van je hart als *het opperste doel van al je wensen* voorvoelen kunt! Je wordt misschien een *dwaas*, misschien voor jezelf en voor anderen *een 'heilige'* – maar nimmer kom je zo tot *jouw God!*

Als je slechts vinden wilt wat je te allen tijde *zonder* geestelijke hulp in jezelf kunt vinden, *dan* hoef je je blik waarlijk niet naar het *'hoge oosten'* te richten! Zij die van *daaruit* je leiden – ook al leven zij met je in hetzelfde land, of zelfs in hetzelfde huis – *zij* hebben iets *anders* te geven! Zij kunnen in jou iets *scheppen* wat je *niet* zelf scheppen kunt. Iets dat wortel in je schiet en waarvoor jij voedsel wordt.

Iets dat je *nog niet hebt* en *nimmer uit jezelf* zou *kunnen* hebben.

Ook de *Stralenden van het Oerlicht* hebben het zeker niet uit *zichzelf*.

Zij geven je slechts *terug* wat *jou* eens *eigen* was, *vóór* je het *verliezen* moest door je binnendringen in deze wereld van fysische materie.

De 'oudsten' van de broeders hebben het *nooit verloren*, daar zij nimmer zijn overgegaan tot de diepe val in het mens-dier van de aarde.

Zij kennen de dood niet en leven, gelijk voor duizenden jaren, hier op deze aarde, in *onverwoestbare* vorm uit de krachten van de zuiverste *geest-substantie*.

Zij waren *nooit* met een lichaam als dat van de *dieren* verenigd, zoals *jij* en *ik*.

Zij schiepen zich echter in mensen die eens gevallen waren en die zich op hun tijd met het dier van deze aarde moesten verenigen, *op geestelijke gebieden* hun 'broeders', opdat dezen, eenmaal in de aardse wereld geboren,

verrichten konden wat hier *alleen dan* verricht kan worden als men leeft in het *lichaam van het aardse dier*.

Zo maken zij ook thans *toekomstige* 'broeders' gereed voor de *komende* tijd.

De plaats waar zij werken *op deze aarde* is echter sedert de oertijd, toen de eerste *dier-mensen* dragers van de geest-mens werden, daar waar het hoogste gebergte der aarde zich verheft, ontoegankelijk voor ieder die zij niet zelf geestelijk in hun midden leiden.

Hier is in waarheid *'de Tabernakel Gods bij de mensen'* van deze aarde!

Hier strekt het *rijk van de geest* door de krachten van de zuiverste geest-substantie zich uit tot in het fysisch gebeuren van deze aarde.

Van *hieruit* gaan *stralen van de zuiverste geest-substantie* naar allen die op deze aarde wonen.

Ik zie evenwel maar al te veel mensen van deze aarde *nog tevergeefs* zoeken naar de geest, daar zij op *dwaalwegen* gaan.

Ik kan deze velen slechts tot *ommekeer* vermanen, want *het werkende licht* uit het 'binnenste oosten' zal hen moeilijk kunnen vervullen, als hun ogen nog langer verblind blijven door de velerlei lichten uit alle tijden – de flambouwen en nachtfakkels waarmee de tot dier-zijn vervallen mens zichzelf zijn weg trachtte te verlichten.

Waarlijk, alleen wie *zonder zich te laten afleiden* door het aardse lichtgefonkel de blik naar het 'oosten' wendt, die vindt op hoge bergen *levend* licht!

Voor wie het *gevonden* heeft, zal het *stralen* op zijn weg, tot hij zijn *doel* bereikt – tot hij *zijn doel bereikt!*

DE 'WITTE LOGE'

Met de naam 'Witte Loge' heeft men in het algemeen spraakgebruik getracht de kring van geestelijke helpers aan te duiden, en daarom wordt die aanduiding ook hier behouden, hoewel de zo genoemden zich deze slechts laten *welgevallen*, maar *zichzelf helemaal niet zo noemen*.

Hun *volledige afsluiting van de uiterlijke profane wereld* rechtvaardigt het schijnbaar, dat men het begrip 'loge', bekend uit de vrijmetselarij, op hun *zuiver geestelijke* gemeenschap toepaste.

Het betreft hier de *meest bijzondere* vereniging op deze planeet; en er wordt onder de mensen *geen* gemeenschapsvorm, van welk karakter ook, gevonden die – al was het ook alleen maar in *overdrachtelijke* zin – daarmee zou kunnen worden vergeleken.

De leden van deze *vereniging* komen slechts in de *allerzeldzaamste en belangrijkste* gevallen uiterlijk, fysiek, bij elkaar, en zij schrijven elkaar ook bijna nooit brieven.

Toch hebben zij *onophoudelijk geestelijk*

contact, voortdurende uitwisseling van gedachten, ja, absolute zielsgemeenschap. . . Deze gemeenschap bezit *geen* uiterlijke wetten.

Alle leden daarvan zijn onderling aan elkaar *gelijkgesteld*, en toch kent elk lid zijn hem voorbehouden plaats, bepaald door het verschil van de eigen geestelijke aard van ieder afzonderlijk.

Allen evenwel rangschikken zich vrijwillig onder een gemeenschappelijk geestelijk 'hoofd'.

Dit 'hoofd' wordt *niet* 'gekozen' en *niet* 'benoemd', en toch zal nooit een der leden van de gemeenschap eraan twijfelen *wie* dit 'hoofd' is.

De 'opneming' in deze gemeenschap kan noch rechtmatig verworven, noch tersluiks verkregen of afgedwongen worden.

Verborgene geestelijke wetten en de door deze veroorzaakte bijzondere aanleg van de menselijke natuur geven *alleen* de doorslag of een

mens tot 'opneming' *bestemd* is, en geen macht ter wereld kan in zo'n geval zijn 'opneming' verhinderen.

De opgenomenen echter zijn *niet gebonden door een gelofte of een belofte.*

Zij zijn zichzelf wet en norm!

Aan geen uiterlijke tekenen, geen gemeenschappelijke eigenaardigheid in leefwijze, zijn de leden van deze geestelijke gemeenschap te onderscheiden.

Zijzelf echter, al zijn ze elkaar van aangezicht volkomen vreemd, *kennen elkaar* – en wel *zonder 'teken, woord en gebaar'* – zodra het nodig wordt elkaar ook in het uiterlijke leven te ontmoeten.

Volgens haar gehele karakter *moet* deze gemeenschap als zodanig voor de buitenwereld *verborgen* blijven, en toch staan vele enkelingen en zelfs gehele volken soms onder haar geestelijke invloed. . .

Geen weg opwaarts naar hogere, boven de materie uitgaande doeleinden werd ooit

betreden, zonder dat een der leden van deze gemeenschap, ofwel deze als geheel, de niet-waarneembare leiding op zich genomen had. In de allermeeste gevallen weten en vermoeden de op geestelijke wijze met raad begiftigden *niets* van deze onzichtbare *in-vloed*, waaraan zij hun welzijn te danken hebben.

Waar echter sporen van *geestelijk ontwaakt-zijn* gevonden worden, daar wordt de invloed van geestelijke hulp wel *gevoeld*, maar deze wordt bijna altijd, hetzij uit onkunde of wegens bijgelovige voorstellingen, aan *boven-aardse* machten toegeschreven.

De dichterlijke voorstellingswereld van alle tijden en volken heeft aan zo'n verkeerde uitleg voortdurend een overvloed van haar gestalten te danken.

Het bijgeloof was altijd een vriend van de dichters, want de naakte waarheid is te streng en te eenvoudig, dan dat zij zich met de weelderige draperieën van de dichterlijke fantasie zou laten omkleden.

Niet minder werd het verkeerd uitleggen van de gevoelde geestelijke hulp, die vanuit de stille kring der *'oudere broeders'* op aarde kwam, aanleiding tot verrijking van de *religieuze sagenwereld*.

Van tijd tot tijd echter werd enkelen het bestaan en werken van de *onzichtbare*, maar *aan werkelijke aardse mensen gebonden* gemeenschap *bewust* – maar anderen maakten de aangetoonde sporen weer door twijfels van allerlei aard *onzichtbaar*, zodat ten slotte alleen het fluisteren van de sage hier en daar deed blijken, dat men lang geleden wel eens *meer* van deze dingen wist – dat vele mensen hier iets van *grote betekenis* ervaren *moesten* hebben.

In onze dagen verkregen dan *al te dweepziek* aangelegde zielen *kennis van het bestaan* van die gemeenschap, *maar het eenvoudig geestelijk wezen en werken hiervan voldeed de kleurrijke verbeeldingskracht van deze geestdrijvers zo weinig*, dat zij het nodig achtten hun verhalen met zeer zonderlinge toe-

voegsels op te sieren en de 'oudere' – immers geestelijk oudere – broeders der mensheid op te smukken tot *halfgoden* of op zijn minst tot *grote tovenaars*, van wie men zei dat ze alles wat de moderne wetenschap eerst tracht te doorgronden, '*allang* moeten hebben *geweten*', en die heel vrijgevig uitgerust werden met al de *wonderdadige krachten* waarvan exotische sprookjesdichters ooit droomden.

Men heeft hier blijkbaar *met goede bedoeling* gefaald en wilde het doel de middelen doen heiligen door de ontoegankelijken, van wie men het bestaan vermoedde, *hoog boven het menselijke te verheffen*, waarbij men zijn mening bevestigd meende te zien door zeer smakeloze fakirwonderen, die men hun die ze uitvoerden, gelovig aanrekende als een bewijs dat ze behoorden tot de 'Witte Loge'. Zij echter die men met deze naam wilde aanduiden: de ware *Stralenden van het Oerlicht*, *de priesters van de Tempel der Eeuwigheid op deze aarde* – wijzen zeker alle fantastische

opsmuk met onverbiddelijke beslistheid af. Zij weten dat zij *mensen zijn gelijk anderen*, alleen door *een hogere geestelijke 'ouderdom'* ertoe in staat gesteld om hun plaats in de trapsgewijze bouw der geestelijke hiërarchie in te nemen en hun medemensen *geestelijke krachten* toe te voeren, waarvan zij de *leiders zijn – niet de voortbrengers!*

De *werkelijkheid* echter vertoont desondanks een zeer veel waardiger, een zeer veel *verhevener* beeld dan de meest op kleurrijkheid beluste *fantasie* het zich ooit zou kunnen voorstellen.

Het stille werken van de leden der gemeenschap omvat alle gebieden van *geestelijke ontwikkeling* in de mensheid.

Door hun handen lopen draden die dikwijls eindigen bij de uitingen van de hoogste menselijke *scheppingskracht*, de hoogste menselijke *machtsontplooiing*.

Zij verzetten *werkelijk* bergen zonder een lid van een vinger te verroeren, want hun wil,

door de meest zuivere geestelijke kennis geleid en volledig gereinigd van alle persoonlijke wensen, staat achter zo menige wil die andere hersenen en handen gebruikt en beweegt.

Voor *fakirkunsten* echter is in het werk van de 'oudere broeders' der mensheid *waarlijk geen plaats!*

Zij arbeiden uitsluitend op zuiver *geestelijke* wijze aan de verwezenlijking van het onmetelijke ontwikkelingsplan dat een eeuwige kosmische wet aan de aardse mensheid voorgetekend heeft, en hun arbeid kent *geen persoonlijk speciaal belang*, maar ook *geen bevoorzichting van enkelen*, al zou deze uit de meest ideale motieven kunnen voortspruiten. Wie banale 'wonderen' zoekt, die zal ze hier niet vinden!

De *feitelijke gebeurtenissen* in het werken der 'oudere broeders' mogen soms inderdaad 'wonderbaar' zijn, maar hoe meer ze zo'n aanduiding mochten verdienen, des te zekerder blijven ze voor uiterlijke ogen verborgen.

In de invloedssfeer van dit geestelijk werken echter treedt *iedere* medemens op aarde wie het ernstig ter harte gaat in dit aardse bestaan zijn *grootst mogelijke geestelijke ontplooiing* te bereiken.

Hoe *reiner zijn wil* is, hoe *vrijer* reeds van *zelfzuchtige wensen* – des te *zuiverder* zal het *geestelijke* in hem kunnen *binnenvloeien*, en des te sterker zal hij deze *in-vloed* dadelijk in zich gewaarworden.

Ontelbaren worden deze *invloed* gewaar, *zonder te vermoeden vanwaar die komt*.

INHOUD

Proloog	7
'De Tabernakel Gods bij de mensen' . . .	13
De 'Witte Loge'	27
Bovenzinnelijke ervaring	37
De weg	57
Ain sôph	97
Over het zoeken naar God	105
Over daad en doen.	109
Over heiligheid en zonde	113
De 'occulte' wereld	121
De verborgen tempel	135
Karma	143
Oorlog en vrede	155
De eenheid van de religies	167
De wil tot het licht	177
De hoge krachten van het kennen	185
Over de dood	197
Over de geest	209

Het pad der volmaking	223
Over het eeuwige leven	237
In het oosten woont het licht	245
Geloof, talisman en godenbeeld	259
De magie van het woord	271
Een roep uit Himavat	281
Eucharistie	289
Epiloog	295